

Dolende Ridders

Dolende Ridders

Patrick Bernauw

Dolende Ridders verscheen eerder als *Een lek in de hel* (Afiijn 2003). Deze uitgave © 2014 Patrick Bernauw (tekst, cover & illustraties) werd gerealiseerd door vzw de Scriptomanen via het Printing On Demand platform Brave New Books
www.bravenewbooks.nl
www.scriptomanen.org – www.inter-actief.be
www.bernauw.com – patrick.bernauw@skynet.be

ISBN 9789402119169
NUR 305

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van auteur of uitgever.

***Dolende Ridders* is een vrije bewerking van
The Legend of the Croquemitaine
van de negentiende-eeuwse auteur Tom Hoof
die op zijn beurt een werk van Ernest l'Epine
ingrijpend bewerkte.**

Nooit jaloers op de man die dagelijks van 9 tot 5 naar het kantoor gaat?

"De hele tijd. Mijn leven is vaak niet glorieus. Dan sta ik om vier uur op na de vorige dag veertien uur te hebben gewerkt, word ik als een kleine prins naar de set geleid en dan zie ik ze, bij de bakker. En dan weet ik dat zij om vijf uur naar huis zullen kunnen en ik ten vroegste om tien uur. Het zou wel eens fijn zijn: wat routine in mijn leven, tijd hebben voor mijn vrienden, weten wat de volgende dag zal brengen. Maar, zoals Robert Wilson zegt: 'If you know what it's going to be, why do you do it?'"

De Prins
op het Witte Paard
in een interview.

DEEL 1

Het toernooi van Fronsac

Hij was een ridder zonder vrees noch blaam.
Hij had geen zwaard en hij had geen naam.
Hij had ook geen pijl, want hij had geen koker.
Hij had alleen die reuzentandenstoker.

I

*Waarin de kroniekschrijver van deze gebeurtenissen
een lofzang aanheft ter meerdere eer en glorie
van Karel de Grote*

*De Dolende Ridder prikte een verslagen vijand
altijd in zijn plakboek.*

Karel de Grote was groot. Karel de Grote was heel groot. Naar de maat van zijn schoenen te oordelen, die door sommige van mijn collega-kroniekschrijvers als uitzonderlijk groot is geboekstaafd, moet hij meer dan twee meter lang geweest zijn.

En dat is lang. Heel lang.

Karel de Grote had ook grote ogen. En als Karel de Grote zich kwaad maakte, dan leken die grote ogen vuur te spuwen.

Karel de Grote had bruine haren en zijn gezicht, dat een frisse rode kleur bezat, ging grotendeels schuil achter een wilde baard die nooit door enige barbier was gefatsoeneerd.

En die baard, waarde lezer van deze ware kronieken, was een lange baard. Een erg lange baard. We weten niet precies hoe lang die was, omdat de lengte ervan nooit door een van mijn collega-kroniekschrijvers is opgemeten en omdat ook ikzelf mij daar nooit aan heb gewaagd.

Maar dit staat als een paal boven water: als Karel de Grote honger had, dan had hij een geweldig grote honger. Dan verorberde hij met gemak een kwart van een schaap, of een hele gans – met kop en veren.

Karel de Grote was zo ongelooflijk sterk, dat het voor hem kinderspel was om met zijn grote blote handen drie hoefijzers tegelijk in een kaarsrechte lijn te trekken.

Ik heb hem eens met één enkele hand en met gestrekte arm een ruiter in volle wapenrusting zien optillen. En zijn paard erbij.

Karel de Grote ontstak nooit een beetje in woede. Nee, als hij in woede ontstak, dan was dat in grote woede. Dan was zijn woede net zo verschrikkelijk als een plots opstekende stormwind die alles vernietigt.

Karel de Grote beschikte bovendien over twee eigenschappen die nog zeldzamer zijn dan alle eigenschappen die mijn collega-kroniekschrijvers en ikzelf al hebben opgesomd: als hij sprak, bedoelde hij wat hij zei, en als anderen spraken, nam hij de tijd om hun woorden te overdenken, opdat hij ze volkomen zou begrijpen.

Jaja, Karel de Grote was waarlijk een groot man. Jammer dus dat het grondgebied dat zijn vader hem naliet niet be

paald in overeenstemming was met die grootheid. Vandaar dat hij voor zichzelf een koninkrijk samenstelde dat daar beter aan beantwoordde.

Karel de Grote werd geboren in het jaar onzes Heren 742. Nog geen dertig jaar oud, was hij koning en had hij Aquitanië en Lombardije veroverd. Hij ondernam 53 veldtochten en zette de negende eeuw in door zich door de paus tot keizer van het Westen te laten kronen. Zelf kroonde Karel de Grote ook heel graag vorsten en hertogen.

Op zijn grondgebied beschikte hij over maar liefst twee hoofdsteden: Rome en Aken.

Hij vaardigde vele wetten uit, beschermde de godsdienst, verbreidde het evangelie, moedigde de schone kunsten aan en zette orgels in zijn kathedralen, die hij uit Lombardije liet halen¹.

Karel de Grote verzamelde andere grote geesten om zich heen, stimuleerde hun activiteiten, deelde in hun vreugde en verdriet, stichtte scholen en universiteiten en blies zijn laatste adem uit in het jaar onzes Heren 841, na een alleenheerschappij die 43 jaar had geduurd en die vooral gekenmerkt werd door glorieuze overwinningen en fabelachtige prestaties.

Halleluja!

¹ De orgels, niet de kathedralen.

II

*Waarin wij even terugkeren naar de tijd
toen Karel de Grote nog geen keizer was
en Aquitanië nog onderworpen moest worden*

Na de dood van Pepijn de Korte, in het jaar onzes Heren 768, verdeelden zijn beide zonen het koninkrijk dat hij hun nagelaten had.

Karloman, de oudste, pakte Bourgondië, de Provence en Septimanië en deed er toen ook maar het grootste deel van Neustrië bij. Karel, de jongste, moest zich tevredenstellen met Beieren, Thuringen en het kleinste deel van Neustrië. De beide broers verdeelden ook Aquitanië onder elkaar, maar bij Aquitanië rees een ernstig probleem. Om allerlei ondoorgrondelijke redenen liepen de hertogen die daar woonden namelijk niet zo hoog op met Pepijn de Korte en zijn zonen.

Pepijn de Korte had in zijn tijd een stuk of wat van die hertogen naar een klooster verbannen, maar toen een van hen – een zekere Hunald – hoorde dat Karel en Karloman hun respectievelijke tronen hadden bestegen, ontvluchtte hij het klooster, nam de wapens op en riep de onafhankelijkheid van Aquitanië uit.

Een opstand als deze was voor de pasgekroonde koningen een goede reden om zich even bezorgd achter het oor te krabben. Karel, die toen nog niet 'de Grote' werd genoemd, riep meteen een rijksdag bijeen en nodigde zijn broer Karloman uit daar eveneens te verschijnen.

Samen met hun geestelijke en wereldlijke raadsheren bogen de beide koningen zich over de vraag wat zij nu hoorden te doen. Ze werden het erover eens dat ze ten strijde moesten trekken om de opstand met harde hand neer te slaan. Waar ze het niet eens over werden, was hoe ze Aquitanië zouden verdelen zodra de opstand met harde hand was neergeslagen.

De kroniekschrijvers van Karel laten er geen twijfel over bestaan dat zijn broer Karloman, anders dan hun werkgever, een heel slecht karakter bezat. Er bestond dus een vrij grote kans dat Karel en Karloman met elkaar op de vuist zouden gaan nog voor de opstand in Aquitanië met harde hand was neergeslagen.

Bijgestaan door hun geestelijke en wereldlijke raadsheren, namen Karel en Karloman toen een wijs besluit.

'Laten wij elk een strootje trekken uit een onschuldige, gesloten hand,' stelde Karel voor.

‘En wie aan het langste eind trekt, mag Aquitanië onder de voet lopen,’ knikte Karloman somber.

Het was Karloman die aan het kortste eind trok en het was Karel die – uiteraard vergezeld door zijn soldaten – Aquitanië onder de voet liep. Hij stuitte daarbij niet op tegenstand die het vermelden waard is, ook al omdat hertog Hunald – de onruststoker met wie de ellende allemaal begonnen was – het zekere voor het onzekere had genomen en het hazenpad had gekozen.

Hunald zocht een schuilplaats bij zijn neef, de hertog van Gascogne, die Wolf genoemd werd. Hij deed een beroep op de gastvrijheid van deze Wolf en ...

Ah ... Wolf!

Waarlijk, waarde lezer van deze ware kronieken, Wolf van Gascogne had zijn naam niet gestolen²! Wij zullen op deze bladzijden nog behoorlijk wat passages wijden aan het dierlijke, ja behoorlijk beestachtige kwade karakter van deze Wolf van Gascogne!

Dag en nacht kleepte hij zich uitsluitend in altijd hetzelfde, met zilver ingelegde harnas van bruinachtig staal, waarvan hij beweerde dat hij het in Spanje van de Saracenen had gekocht. Waarschijnlijker was dat hij de vorige eigenaar eenvoudig en koudweg de keel had afgesneden.

In vreedstijd was Wolf van Gascogne nog een stuk gevaarlijker dan in tijden van oorlog. Zijn favoriete wapen was de galg. Hij werd minder gevreesd door zijn vijanden dan door zijn onderdanen, en liever sloeg hij een man met zijn vuisten neer dan dat hij ‘Dank u’ zou zeggen.

Wolf van Gascogne was berucht om zijn vindingrijkheid op het gebied van folterpraktijken. Zo schijnt hij de uitvinder geweest te zijn van de methode waarbij men zijn slachtoffer in pasgeville stierenhuiden laat naaien, die men vervolgens in de zon te drogen legt, zodat de krimpende huid de beenderen vermorzelt.

Nooit had iemand Wolf van Gascogne echt kwaad gezien. Hij pleegde zijn wreedheden in koelen bloede, want de geur van bloed beviel hem beter dan die van wierook.

² Hij had hem namelijk gekocht.